

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

XXXII.

Κατὰ μικρὸν ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ μετὰ κόπου κατῳ-
θωσε νὰ συνέλθῃ, ὅπως ὁμιλήσῃ. „Εἶδες, καὶ μὲν“, εἶπεν,
„ὅτι τότε τὰ πράγματα συνέβησαν ὥςδε διετάχθησαν ὑπὸ
κακῆς τινος μοίρας διὰ νὰ καταντήσω ἐγὼ δυστυχιστάτη;
Ἄφοῦ ἔφυγες Σὺ, δὲν ἐχάρην ποτέ πλέον. Αἱ ἐσπεριναὶ συν-
αντήσεις μας ἐκείναι μὲ εἶχον καταστήσει εὐτυχιστέραν τοῦ
δέοντος. Ἀπὸ τὴν στιγμήν μάλιστα ἐκείνην, καθ’ ἣν, παρὰ
προσδοκίαν ὁμιλήσας καὶ τὴν μητρικὴν μας γλώσσαν, ἐζή-
τησες παρὰ τοῦ φίλου Σου χρήματα ἡσθάνθη ἡ καρδιά μου
περίεργόν τι αἰσθημα· καὶ ὅταν κατόπιν μὲ τόσῃ γενναιο-
φροσύνῃ καὶ λεπτότητι ἐφρόντιζες περὶ ἡμῶν, ἄχ τότε
ἔπρεπε μίαν ἡμέραν νὰ Σ’ ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ Σοι ἐξομολο-
γηθῶ ὅτι Σὲ λατρεύω ὡς ἀνώτερόν τι ὄν. Ὅλα θὰ
ἤμουν ἱκανὴ νὰ τὰ κάμω χάριν Σοῦ. Ὡ, πόσον εὐγενῶς
ἐφάρθης πρὸς ἐμέ! Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἔφυγες, πῶς ἐκλαια,
πῶς ὀδυνηρόν τι αἰσθημα ἔλεγε μοι ὅτι δια παντὸς ἐχωρι-
ζόμεθα· ὁκτῶ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν Σου ἡμέρας, ἀπέθανεν
εὐθὺς ἡ δυστυχὴς μήτηρ μου. Ὅ, τι εἶχες μοι δώσει τότε
ἐξήρκησέ διὰ νὰ κηδεύσω καθὼς ἔπρεπε τὴν μητέρα μου·
ἡ εὐεργετικὴ Σου πρόνοια παρέσχεν εἰς αὐτὴν καὶ τὰς τε-
λευταίας τιμὰς. Τότε μία εὐγενὴς Κυρία, ἡ ὁποία κατῳκεῖ
πλησίον μας ἐκεῖ καὶ ἔμαθε, φαίνεται, περὶ ἡμῶν, μὲ προσ-
εκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἐπῆγα καὶ εὐθὺς ἤρχισε νὰ
μ’ ἐξετάζῃ δι’ ὅλα, παρετήρησε μάλιστα μετὰ προσοχῆς καὶ
τὰ ἔγγραφα τῆς μητρός μου. Ἐφάνη εὐχαριστημένη καὶ με
παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἀπεφασίσθη νὰ ἐγκαταλεί-
ψωμεν τοὺς Παρισίους· δὲν δύναμαι νὰ Σοι περιγράψω τὸν
πόνον τῆς ψυχῆς μου· δεκαπέντε μόνον ἔμενον ἡμέραι διὰ
νὰ ἐπιστρέψῃς καὶ Σὺ, ὡς εἶχες ὀρίσει φεύγων· θὰ ἐπήγαινα
βέβαια εὐθὺς τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν,
θὰ Σε συνήντων καὶ θὰ Σε ἀπεχαιρέτων ἐκ δευτέρου. Ἦτο
γραπτὸν καὶ αὐτὸ νὰ μὴ γείνῃ. Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἡμέραν
τῆς ἀναχωρήσεώς μου μετὰ τῆς Κυρίας διήλθομεν διὰ τῆς
πλατείας ἐκείνης, ὀλίγον ἔλειψε νὰ διαρραγῇ ἡ καρδιά μου
καὶ τότε πάλιν ἀκουσίως ἐψιθύρισαν τὰ χεῖρά μου· διὰ παν-
τὸς ὑγίαινε! Οὐδὲν ἔκτοτε ἤκουσα περὶ Σοῦ· ἄλλως τε δὲν
ἐγνώριζον καὶ τὸ ὄνομά Σου· θὰ ἐλησμόνησες βέβαια καὶ
Σὺ τὴν ἐπαίτιδά Σου· ἐγὼ ἔζων ἐλέφ ξένων ὅλως ἀνθρώ-
πων, καὶ ὑπέφερα ἀρκετὰς πικρίας· ὅλα τὰ ὑπέφερα, διότι
ὑπὲρ ὅλα μ’ ἐβασάνιζεν ἡ περὶ Σοῦ σκέψις. Ὅταν δὲ ἡ εὐ-
γενὴς Κυρία ἦλθε καὶ ἐγκατέστη ἐδῶ πλησίον εἰς τὴν ἑπαυ-
λὶν της καὶ ὁ Φάλδνερ ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου καὶ εἶδον
ὅτι ἡ προστάτρια μου ἐθεώρει τὸ συνοικέσιον τοῦτο ὡς τὴν
καλλίστην· δι’ ἐμὲ ἀποκατάστασιν — ἴσως δὲ καὶ τοῦτο,
διότι πιθανὸν νὰ τῆς εἶχα γείνει πλέον βάρος — ἐσκέφθην
ὅτι δὲν μοι ἐπέτρεπεν αὐτὴ ἡ τύχη μου νὰ ἐλπίσω ἄλλην
τινα εὐτυχίαν, συγκατένευσα εἰς ὅλα καὶ ἔγεινα σύζυγος τοῦ
Φάλδνερ.“

„Κακόμοιρον πλάσμα! Σύζυγος αὐτοῦ τοῦ Φάλδνερ Σὺ
ἀκριβῶς, ἥτις ἔχεις τόσα ἀβρὰ αἰσθηματὰ καὶ ἡδύνασο νὰ
ἔχῃς δικαιοτάτην ἀξίωσιν πολὺ καλλιτέρας τύχης! Καὶ ὅμως
ἔγεινε· δὲν ἤμπορῶ, Ἰωσηφίνα μου, νὰ μείνω τώρα πλέον
ἐδῶ· παρὰ πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν τοῦ ἔτυχεν ἀπᾶς νὰ ὀνο-
μάσω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον φίλον μου, τώρα δὲ φιλοξενούμαι

ὑπ’ αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα, κἂν ὅλοι αὐτοὶ οἱ λόγοι δὲν ὑπῆρ-
χον, πάλιν δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀνήκῃς εἰς ἐμέ. „Μετὰ
πόνου ἐξέφερεν ὁ Φρέβεν τοὺς λόγους τούτους· ἐφίλησε τοὺς
ὀφθαλμοὺς τῆς ὡραίας γυναικὸς ἐκ φυσικοῦ τινος φόβου μή-
πως ἀτενίζων εἰς αὐτοὺς παραπεισθῇ ὑπὸ τῆς ὀδύνης, ἣν
ἐξέφραζον. „Ἄχ, μίαν μόνην ἀκόμη ἡμέραν“, ἐψιθύρισεν
ἐκείνη μετὰ τρυφερότητος· „μόλις τώρα Σ’ ἐπανεῦρον, καὶ-
μένε, καὶ θέλεις εὐθὺς νὰ φύγῃς; Θὰ φύγῃ καὶ πάλιν μαζὶ
Σου ἡ εὐτυχία μου διὰ παντὸς· πόσα ἔχω ἀκόμη νὰ ὑπο-
φέρω· πρέπει τοῦλάχιστον τώρα ν’ ἀποταμιεύσω ὀλίγας ἀνα-
μνήσεις διὰ νὰ ἐκτρέφωμαι κατόπιν δι’ αὐτῶν ἐν ἡμέραις
δυστυχίας.“

„Ἀκουσον, Ἰωσηφίνα μου· θὰ τὰ ἐκμυστηρευθῶ ὅλα εἰς
τὸν Φάλδνερ“, εἶπε μετὰ μικρὰν σκέψιν ὁ Φρέβεν, „θὰ ἐκ-
θέσω τὰ πάντα εἰς αὐτόν, καὶ θὰ συγκινηθῇ· αὐτὸς βέβαια
δὲν Σε ἀγαπᾷ, οὔτε Σὺ αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο εἶσαι δυστυ-
χῆς. Αὐτὸς πρέπει νὰ Σε παραχωρήσῃ εἰς ἐμέ. Ἡ οἰκία
μου δὲν εἶνε τόσον ὡραία ὅσον αὐτὴ ἡ ἑπαυλις· πρέπει
πολλὰ καλὰ ν’ ἀφήσῃς φεύγουσα ἐντεῦθεν· ἀλλ’ ἂν ἤρχεσο
παρ’ ἐμοί, θὰ Σε εἶχα πάντοτε εἰς τὰ χέρια μου, θὰ ἦσο
ἡ βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ἐγὼ ὁ πρῶτος πιστὸς ὑπη-
ρέτης Σου!“

Ἡ Ἰωσηφίνα ἀνέβλεψε μετὰ πόνου εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ
ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατὰ. „Ἄν εἶχομεν τὴν ἰδίαν θρησκείαν,
θὰ ἦτο ἴσως καὶ τοῦτο δυνατόν, ἀλλ’ ἐστεφανώθημεν ὡς
καθολικοὶ καὶ μόνον ὁ θάνατος“ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ὡ,
θεὲ μου, πόσους κάμνουν δυστυχεῖς αὐτοὶ οἱ νόμοι! Ὅποια
εὐδαιμονία νὰ ἦμαι πλησίον Σου, ὅλαι μου αἱ φροντίδες νὰ
ἀποβλέπωσιν εἰς Σέ, νὰ κρέμαμαι ἀπὸ τὰ βλέμματά Σου
καὶ κάθε ἡμέραν νὰ Σοι ἀποδίδω διὰ τῆς ἀγάπης μου ἐν
μικρότατον μέρος ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἔκαμες εἰς ἐμέ καὶ
εἰς τὴν μητέρα μου!“

„Λοιπὸν διὰ παντὸς πρέπει νὰ χωρισθῶμεν“, ὑπέλαβεν
ἐκεῖνος τεθλιμμένος· „μόνον αὐριον θὰ Σε ἶδω ἀκόμη, καὶ
ἔπειτα θὰ χωρισθῶμεν.“

„Διὰ παντὸς!“ ἐψιθύρισε καὶ ἐκείνη στενάζουσα καὶ τὸν
ἔσφιγγεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

„Λοιπὸν ἐδῶ εἶσαι, παληοβρῶμα!“ ἐξεφώνησεν αἰφνης
τρίτος τις, ὅστις αἰφνης ἐπεφάνη παρὰ τὴν ἀναδενδράδα.
Ἐκκληκτοὶ ἀμφοτέροι εἶδον τὸν Φάλδνερ, ὅστις τρέμων ἐξ
ὀργῆς καὶ ἀφρίζων ἐκ λύσσης ἦτον ἔτοιμος νὰ καταφέρῃ εἰς
τὸν ὡραῖον τράχηλον τῆς συζύγου τὸ μαστίγιόν του. Ἐδρα-
μεν ὅμως ὁ Φρέβεν καὶ παρσεμβὰς ἀφῆρσεν αὐτὸ ἐκ τῶν
χειρῶν του καὶ τὸ ἔρριψε μακράν. „Σὲ παρακαλῶ“, εἶπεν
εἰς τὸν μανιώδη φίλον του, „μὴν κάμνῃς ἐδῶ καὶ μὴν σκη-
νῇ· οἱ ἀνθρώποι Σου εἶνε εἰς τὸν κῆπον, καὶ θὰ ἀτιμάσῃς
καὶ τὸν ἑαυτόν Σου καὶ τὸ σπίτι Σου, ἂν κάμῃς τίποτε.“

„Πῶς; πῶς;“ ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, „ἐὰν τάχα τὸ σπίτι
μου νὰ μὴν ἀτιμάσθῃκεν ἀρκετὰ μὲ τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν γυ-
ναῖκα.“ Τότε ἐπέδειξεν ὁ Φάλδνερ καὶ χαρτίον τι, τὸ
ὁποῖον ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς καὶ ἐξηκολούθησε·
„νομίζεις, ὅτι δὲν γνωρίζω, Κυρία μου, τὸ γράψιμόν Σου;
δὲν εἶνε αὐτὸ ἐδῶ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ εἰς αὐτόν ἐδῶ τὸν κύριον
γκαλάντην, αὐτόν τὸν μυθιστορικόν Σου ἥρωα; Λοιπὸν ἐγὼ
δὲν εἶχα τίμια γυναῖκα, ἐγὼ εἶχα γυναῖκα, τὴν ὁποίαν τοῦ
λόγου Σου, Κύριε, τὴν διεσκέδασες προηγουμένως, καὶ ὅταν

τὴν ἐχόρτασες ἡ εὐγενία Σου, τότε ἔπρεπεν ὁ τίμιός Σου Φάλδνερ νὰ τὴν κάμῃ Κυρίαν μὲ τὸ ὄνομά του; Τότε καμύναςαι ὅτι θὰ μ' ἐπισκεφθῇς τάχα καὶ ἔρχεσαι ἔστω μετὰ ἐξ μῆνας εἰς τὸν φίλον Σου, διὰ νὰ κάμνης μέσ' ἑστὸ σπίτι του τέτοια πράγματα. Ἀκριβὰ θὰ μὲ πληρώσῃς αὐτὸ Σου τὸ φέροισι, παληάνθρωπε! Καὶ αὐτὴ ἡ ζητιάννα νὰ πάγῃ πάλιν μὲ τὸ φανάρι τῆς καὶ τὸ πιάτο νὰ γυρνᾷ ἑστὸς δρόμους ἢ νὰ ζήσῃ ἀπ' τῆς ἀμαρτίαις τῆς. Τώρα, τώρα θὰ πῶ τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ τὴν βγάλουν ἔξω μὲ τὸ ξύλο!"

XXXIII.

Ὁ ἀνωτέρας μορφώσεως τυχὼν ἄνθρωπος εἰς παρομοίας περιστάσεις ἔχει βεβαίαν τινὰ ὑπεροχὴν τῶν ἀξέστων καὶ μάλιστα ἐκ πάνθους τινὸς παραφερομένων ἀνθρώπων, οἵτινες στεροῦνται πάσης πνευματικῆς ἐτοιμότητος καὶ ἀποροῦσι περὶ τοῦ ἀμέσως πρακτέου. Ἐν καὶ μόνον ἐπὶ τῆς Ἰωσηφίνας βλέμμα, ὡχρᾶς, ἀφώνου, πεφοβισμένης καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ἐρειδουμένης, ὑπέδειξεν τῷ Φρέβεν τί ἔπρεπεν αὐτὸς νὰ κάμῃ. Προσέφερεν αὐτῇ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ὠδήγησεν ἐκ τῆς ἀναδενδράδος εἰς τὴν ἐπαυλιν. Ἐξω φρενῶν τοὺς ἡκολούθει ὁ Βαρῶνος διὰ τοῦ βλέμματος· ἤθελε νὰ φωνάξῃ τοὺς ὑπηρέτας του διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴν του, ἀλλ' ἐκρατήθη φοβούμενος μήπως ἐκτεθῇ περισσότερον. Ἐτρεξε λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἐπαύλεως, ὅπου ἔκειτο ἡ Ἰωσηφίνα ἐπὶ ἀνακλιντροῦ κλαίουσα καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της μετὰξὺ δύο προσκεφαλαίων, καὶ ὁ Φρέβεν ἴστατο πρὸ τοῦ παραθύρου ἀφηρημένος καὶ βλέπων ἀτενῶς πρὸς τὰ ἔξω. Βλασφημῶν καὶ καταρώμενος περιέτρεχεν ὁ Φάλδνερ τὴν αἰθουσαν· καὶ τὸν ἑαυτὸν του κατηρᾶτο, διότι συνέδεσε τὸν βίον του μὲ μίαν τοιαύτην ἀνήθικον γυναικα. „Δὲν θὰ ἴσχω νὰ ὑπάρξῃ πλέον δικαιοκρασία ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον ἂν δὲν κατορθώσω νὰ ἔξω-φορτωθῶ ἐγὼ αὐτήν! Ὅλα τῆς εἶνε ψεύματα, καὶ τὸ βαπτιστικὸν τῆς εἶνε πλαστογραφημένο. Ὁρᾷς νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπὸ σημαντικῆς, ἑστὴν τὴν δική μου τάχα, οἰκογένειαν, ἐνῶ εἶνε μιὰ παληοζητιάννα· ὅχι, αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε ἄκυρος!"

— „Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον καὶ φρονιμώτερον ἀπὸ ὅλα“, ὑπέλαβε διακόψας αὐτὸν ὁ Φρέβεν. „αὐτὸ ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον θὰ τελειώσῃς αὐτὴν τὴν δουλειά, διὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇς περισσότερον“

— „Γιὰ νὰ Σὲ πῶ, Κύριε“, ἀνέκραξε παρωργισμένος ὁ Βαρῶνος, „θέλεις καὶ νὰ με περιπαίξῃς ἀκόμη, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀνήκουστον αὐθάδειάν Σου ἀτίμασες τὸ ὄνομά μου; Ἀρκεῖ νὰ ἔλθῃς μαζὶ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ δὲν θὰ χρειασθῶμεν ἄλλο τίποτε. Νὰ ἔλθῃς μαζὶ!"

Ἡ Ἰωσηφίνα, ἐνοήσασα τοὺς τελευταίους τούτους τοῦ συζύγου τῆς λόγους, ἡγέρθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ μαινομένου Φάλδνερ ἐξορκίζουσα ὅλα εἰς αὐτὴν νὰ τ' ἀποδώσῃ· ἐπεκαλέσθη ὡς μαρτυρίαν τῆς ἰδίας τῆς μόνης ἐνοχῆς καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἐκράτει πρὸ στιγμῆς αὐτὸς εἰς χεῖράς του· ὠρκίσθη ὅτι σήμερον τὸ πρῶτον ἔμαθεν ὁ Φρέβεν ποία ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Φρέβεν προχωρήσας παρεκώλυσε τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ μεσιτείαν τῆς εὐγενοῦς γυναικός, ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς ἓν κἀδισμα. „Ἐχω τὴν συνήθειαν“, εἶπε ψυχρῶς πρὸς τὸν Βαρῶνον, „εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις νὰ λαμβάνω ἐγκαίρως τὰ κατάλληλα μέτρα, καὶ Σὲ συμβουλεύω καὶ Σὺ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον. Πρὸ παντὸς ἄλλου ὅμως ἡ σύζυγός Σου πρέπει ν' ἀφήσῃ τὸν οἶκόν Σου, διότι δὲν ἐννοῶ

να τὴν ἀφήσω ἐδῶ ἐν ἀπουσίᾳ μου, ὅτε καὶ δὲν θὰ ἴσχω νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ τὰς κακοποιήσεις Σου.“

— „Βρὲ ἀδελφέ, Ἐσύ, βλέπω, φέρνεις ἐδῶ ἑστὸν νὰ ἴσῃ κύριος τοῦ σπιτιοῦ μου“, ὑπέλαβεν ὁ Φάλδνερ γελῶν ἐξ ὀργῆς. „ἀλλὰ βέβαια, ἔχεις δίκαιον, ἀπ' ἐδῶ ἡ Κυρία ἦτο προηγουμένως ἰδιοκτησία Σου, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξεχάσω· καὶ ποῦ θὰ τὸ πᾶς τὸ ἀγγελάκι Σου τώρα; Εἰς κανὲν πτωχοκομεῖον ἢ εἰς καμμίαν καλύβην, ὅπου νὰ ἴσχω νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκωλύτως τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμά της;"

Ὁ Φρέβεν οὐδὲν κἄν προσέειπεν εἰς τοὺς μοχθηροὺς τούτους τοῦ Φάλδνερ λόγους. „Μήπως κατοικεῖ ἀκόμη ἐδῶ πλησίον ἡ εὐγενὴς ἐκείνη Κυρία, ἣτις Σὺς παρέλαβεν ἄλλοτε ὡς ὀρφανὴν εἰς τὴν οἰκίαν της;" ἠρώτησεν ὁ Φρέβεν τὴν Ἰωσηφίναν καὶ προσέθηκε: „Νομίζετε, ὅτι θὰ ἴσχω νὰ μείνῃς ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας τώρα παρ' αὐτῇ;"

— „Ναί, ἐκεῖ θὰ πηγαίνω“, ἐφιδύρισε ἐκείνη.

— „Καλὰ λοιπὸν· καὶ ὁ Φάλδνερ θὰ ἔχῃ τὴν καλὴν σύνην νὰ Σ' ἐπιτρέψῃ νὰ πηγαίνῃς εὐθὺς τώρα μ' ἓνα ἀμάξι· ἐκεῖ νὰ περιμείνῃς τί τέλος θὰ λάβουν τὰ πράγματα, ἂν θὰ πεισθῇ πόσον μᾶς ἠδίκησε καὶ τοὺς δύο, ἢ ἂν θὰ ἐπιμείνῃ θεωρῶν ἡμᾶς ἐνόχους καὶ ἀπαιτῶν νὰ χωρισθῇτε.“

XXXIV.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τῆς εὐεργετικῆς ἐκείνης Κυρίας· ὁ Φρέβεν εἶχε συμβουλευθεὶς αὐτὴν νὰ προφασισθῇ ὅτι ἀπλῶς ἐπήγαγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν παλαιὰν αὐτῆς προστάτριαν· αὐτὸς ἐν τῷ μετὰξὺ θὰ ἐφρόντιζε νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ τὰς διαθέσεις τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἐπίστευε νὰ τὸν πείσῃ νὰ συμφιλιωθῇ πάλιν μὲ αὐτήν. „Ὅχι“, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωσηφίνα ἐμπαθῶς ἐνῶ ἀνέβαινε εἰς τὴν ἀμάξαν, „δὲν θὰ πατήσω πλέον εἰς αὐτὸ τὸ κατώφλιον· διὰ παντὸς ἐγκαταλείπω αὐτὸν τὸν οἶκον. Πιστεύσατέ μοι, μία γυνὴ ἴσχω νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἐπὶ μακρὸν πλεῖστα ὑπέμεινα, καὶ πολλάκις ἡ καρδιά μου ἤθελε νὰ διαρραγῇ, ἀλλὰ σήμερον θανασίμως μὲ προσέβαλε καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν συγχωρήσω. Καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελον ἀναγκασθῇ νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ εἰς τὴν Γέφυραν τῶν Τεχνῶν καὶ νὰ παρακαλῶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ μ' ἐλεήσουν, ἤθελον προτιμήσῃς τοῦτο, παρὰ ν' ἀνεχθῶ περὶ πλέον τὰς αἰκίας αὐτοῦ τοῦ ἀγροίκου ἀνθρώπου. Ὁ πατήρ μου ἦτο γενναῖος ἀξιωματικὸς τῆς Γαλλίας καὶ ἡ κόρη του δὲν πρέπει πλέον νὰ ταπεινοῦται ὡς θεραπαινὶς ἐνὸς Φάλδνερ!"

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς ἐτελείωσεν ὁ Φρέβεν μερικὰς ἐπείγουσας ἐπιστολάς καὶ κατεγίνετο ἤδη εἰς τὴν κατὰτάξιν τῆς μικρᾶς ὁδοπορικῆς ἀποσκευῆς του, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Φάλδνερ εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκπληκτος ἤτένισε πρὸς αὐτὸν ὁ νεανίας ἀναμένων νέαν ἀπὸ μέρους του ἐπίθεσιν καὶ φοβερωτέραν ἐκρηξιν τῆς ὀργῆς του. Ἀλλὰ παρὰ προσδοκίαν ἐκεῖνος εἶπε. „Ὅσον περισσότερον ἀναγινώσκω αὐτὰς τὰς ἀπαισίους γραμμὰς, τὰς ὁποίας σήμερον εὑρον εἰς τὸ δωμάτιόν Σου, τόσο καὶ πείθομαι ὅτι εἶσαι Σὺ ὅλος ἀθῶος εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν ἱστορίαν, δηλὰ δὴ ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκας πρότερον καὶ δὲν ἐγνώριζες τὸ ἄτομον τῆς γυναικὸς μου. Αὐτό, ποῦ ἦρα τὴν γυναικά μου εἰς τὰς ἀγκάλας Σου, Σοὶ το συγχωρῶ, διότι βέβαια ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον ἔπαυσε νὰ λογίζεται σύζυγός μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἔγραψεν τὴν ἀνόητον ἐκείνην πρὸς Σε ἐπιστολήν.“

— „Ἐνεκα τῆς παλαιᾶς γνωριμίας μου καὶ εἰς ἐμὲ εἶνε λίαν εὐχάριστον“, ἀπήντησεν ὁ Φρέβεν, „ἂν πράγματι οὕτω πως θεωρεῖς τὰ γενόμενα, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅπερ

καὶ τὸ κυριώτερον, λαμβάνω εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω μετὰ Σοῦ ἡσύχως καὶ φρονίμως περὶ τῆς Ἰωσηφίνας. Καὶ ἐν πρώτοις ἔχεις τὸν ἱερώτατόν μου λόγον, ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ μέχρι σήμερον τῆς μεσημβρίας, ὡς οὐδὲ πρότερον, οὐδὲν συνέβη τὸ δυνάμενον νὰ θίξῃ τὴν τιμὴν τῆς· αὐτὸ, ὅτι ἦτο δηλ. πτωχή, ὅτι ἠναγκάσθη ποτὲ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων“

— „Ὅχι, πὲς καλλίτερα, ὅτι ἦτανε ζητιάνα“, ἀνέκραξεν ὁ Φάλδνερ ἡρεθισμένος, „καὶ νύχτα ἄρα ἔπεριπατοῦσε ἔξω παῖδες δρόμους γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα· ἐγὼ καὶ τότε ἔμπορεύσα νὰ κάμω πολὺ καλὰ τὴν γνωριμίαν τῆς, ἀφοῦ

ἔταιρίαζαμε διόλου· ἕνας Βαρώνος καὶ μία ζητιάνα δὲν ἔπαιζαν μαζῇ. Καὶ τώρα ἔσθι εὐχαριστοῦμαι, ὅτι ἀπ’ τὴν ἀρχὴν ἔκαμα ὅ,τι μ’ ἔλεγε τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν κακομεταχειρίσθηκα καθὼς τὴν ἔπρεπε· δὲν ἄξιζε διόλου καλλίτερα. Καλέ, ἐγὼ πάντοτε τὸ ἔλεγα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει μιὰ πρὸςτυχιά ἐπάνω τῆς.“

Ἡ ἀγροικία αὕτη τοῦ Φάλδνερ ἐξηρέθισε τὸν νεανίαν· ἤθελε νὰ τὸν ἀπαντήσῃ μετ’ ἴσης καὶ αὐτὸς πικρίας, ἀλλ’ ἐκρατήθη θέλων νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὴν Ἰωσηφίναν. Κατάρθωσε δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν τοῦ μετὰ τοῦ Βαρώνου περὶ τοῦ ἀμέσως πρακτέου καὶ οὕτω κατέληξαν

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΕΣ ΣΚΕΥΟΣ.

μάλιστα εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην συγκινητικὴν συνάντησίν Σας ἤμην παρών. Ὅχι, ἔμπορῶ ὅλα νὰ τὰ πιστεύσω ὅσα λέγεις, ἀλλὰ βλέπω ὅμως ὅτι ἀτιμάσθηκα· ἡ οἰκογένεια τοῦ Φάλδνερ καὶ μία ζητιάνα δὲν ἔπρεπαν διόλου μαζῇ!“

— „Ἄλλ’ ὁ πατήρ τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς ἦσαν ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν“

— „Παραμύθια καὶ ψευτιάς! Ἐστὶν γελάσθηκα κ’ ἐγώ! Κάθε γυναῖκα τοῦ δρόμου ἔμπορεύσα κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ πάρω μεσ’ ἑστὸ σπίτι μου, ἀρκεῖ νὰ μ’ ἔδειχνε ἕνα ψεύτικο βαπτιστικό.“

— „Αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ θεωρῶ πάρα πολὺ σπουδαῖον· τὸ κυριώτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε ὅτι Σὺ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μετεχειρίσθηκες αὐτὴν τὴν γυναῖκα ὡς ὑπηρετρίαν καὶ ὄχι ὡς σύζυγόν Σου· ἦτον ἀδύνατον νὰ Σε ἀγαπήσῃ λοιπόν· δὲν ἔπρεπε πᾶτε μαζῇ διόλου.“

— „Αὐτὸ καλὰ τὸ εἶπες· ὑπέλαβεν ὁ Φάλδνερ· „δὲν

ἀμφότεροι εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅπως τὸ πρᾶγμα προσαχθῇ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ ἐπιτευχθῇ ὁ χωρισμὸς ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ἀμοιβαίας δυσμενείας. Ἐννοεῖται, ὅτι συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἠδύναντο ἀμφότερα τὰ μέρη νὰ συνάψωσι δεύτερον γάμον· ἀλλ’ ἡ Ἰωσηφίνα τοῦλάχιστον, καίπερ μετὰ δέους προσβλέπουσα εἰς ἀπελπι μέλλον, οὐδὲν ἐθεώρει ὀδυνηρότερον εἰμὴ τὴν παράτασιν τῶν ἀπὸ μέρους τοῦ συζύγου τῆς κακώσεων, ὁ δὲ Φάλδνερ, καίπερ ἐν τῇ μονώσει τοῦ ἐνίοτε καταλαμβάνετο ὑπὸ τινος μεταμελείας, προσεπάθει καὶ αὐτὸς νὰ εὕρῃ παρηγορίαν εἰς τὰς ἀσχολίας του καὶ εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι οὐδεὶς εἶχε μάθει τὴν καταισχύνῃν του, ὅτι δηλ. μία ἐπαῖτις ἀμφιβόλου, κατ’ αὐτόν, διαγωγῆς, κατάρθωσε νὰ γείνῃ σύζυγός του.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)